

Otokar Březina

TAJEMNÉ DÁLKY¹

Ó, Silo extasí a snů, z níž umění
plá barev vějířem a v tónech burácí!
Tvým kouzlem z myšlenek se záře pramení,
jak z éteru se světlo nítí vibrací.
Na oběť duše mé svůj žhavý sešli příval,
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe slíval,
když oběť krvavou naň kladl Eliáš!

V mé duši smutek dlí a hořké vůně teskné,
myšlenka má je voskovicí světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.

Žen žhavý ret mé krve vášní neroznítíl
a lásky šílenství mi v zracích nezaplálo,
žár bílý rozkoše mi v nervech nezasvítil
a vůní přátelství jsem v žití udýchal málo.

Sám v tiché klausuře jsem počet žití řešil
a jenom nad svých snů jsem záhonem se shýbal,
více nežli v životě jen v myšlenkách jsem hřešil
a přelud miloval a páru tuh svých líbal;

Mé jaro bylo smutnou, elegickou písni,
již tichlým tremolem mi život zahrál flétnou,
a dny mých radostí, jako v trávy trs, jenž tísní
se při zdích, ve dlažbě, když kapky rosy slétnou.

¹ Převzato z: Březina O., *Básnické spisy*, Československý spisovatel, Praha 1975, s. 9–50 (s přihlédnutím ke starším vydáním).

Mé vzpomínky jsou bez barev a beze vláhy
jak protěž v herbáři, jenž bílou plísni dýše;
nakyslý parfum chudoby jsem dýchal záhy
a ponížených žeň jsem klidil na své líše.

Zář grandiosní vesmíru když v zrak mi padla
sil věčných tajemstvím a osnovami světla,
v mou duši odražená kosmu od zrcadla
v ohnisko palčivé a krvavé se střetla.

Puch krve sražené jsem dýchal z dějin zvěstí
a hrůzu Neznámého z vlastní duše hloubi,
a zřel jsem v žití hru, kde bledý přelud štěstí
jak v perleti se lomem vrchních vrstev snoubí.

Netoužím žízně své u žití svlažit břehů,
jak Gedeonův voj u zdrojů píti z dlaně:
paprsků mystických jsem v duši sebral něhu
a v chrámu Tajemství jsem klekl zadumaně.

Je smutna duše má a plna vůně teskné,
má myšlenka je voskovicí světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.

Ó sílo extasí a snů, z níž umění
plá barev vějířem a v tónech burácí!
Tvým kouzlem z myšlenek se záře pramení,
jak z éteru se světlo nítí vibrací.
Na oběť duše mé svůj zhavý sešli přival,
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe slíval,
když oběť krvavou naň kladl Eliáš!

MOJE MATKA

Šla žitím matka má jak kajícnice smutná,
den její neměl vůně, barev, květů, jasu:
plod žití suchý jen, jenž jako popel chutná,
bez osvěžení trhala se stromu času.

Prach ostrý chudoby jí v tváři krásu šlehal
a řezal do očí a v slzách zánět hasil,
jak samum v závějích se v její cesty sléhal
a ve svých vlnách umdlené jí sklenul asyl.

Pod tíží tmavých let svou nakláněla šíji,
žeh práce žíravý jí z nervů svěžest leptal,
smrt svoji líbala, a v těžké agonii
ret její s úsměvem jen slova díky šeptal.

Na vlhký mramor chrámů klekávala v snění
v hrobových vůních voskovic a před oltáři
a vonných útěch děšť i visí vykoupení
v své duše kalich chytala jak rosnou záři.

Ó matko má, dnes v světlo proměněná,
ty šípe zlatý, vystřelený do ohniska
Tajemství věčně planoucích! Zvuk tvého jména
na našich vinách dochvěl se, však vím, jsi blízka!

Tvé mrtvé krve vychladlé jsem bledým květem,
jenž vláhou zraků tvých se rozpučel a vzrůstal:
chuť trpkou života svým vlíbalas mi retem
a tvojim dědictvím mi v duši smutek zůstal.

A půlnoc zelená když svítí nočním tiším,
ty z hrobu povstáváš a se mnou lože sdílíš;
v svém dechu známý rytmus tvého dechu slyším
a vlnou mého hlasu oživená kvílíš.

V tvých žilách zahřívá se teplo tvého těla,
tvých zraků tmavý lesk se do mých očí přelil,
žeh víry mystický, jímž duše tvá se chvěla,
v mé duši v oheň žíhavý a krvavý se vtělil.

A jako tvoje kdys, i moje cesta smutná:
bez vůně den je můj, bez barev, květů, jasu;
plod žití suchý jen, jenž jako popel chutná,
tvým stínem ovíván se stromu trhám času.

MRTVÉ MLÁDÍ

Na starém pianě, v kovových strunách spících,
jak z rozvlnění harf jsem slyšel rytmů spád,
jenž slznou rosou tónů mdlých a žalujících
se věšel na strun jemně vibrující drát.

V mé duši myšlenka jak těžká vůně vstala,
a píseň, v mládí svém již slýchával jsem pět,
do tváří dýchla mi a za ruku mě jala
a ztichlých do zahrad mě vedla zašlých let.

Hrou třpytných konstelac se nebes krása stkvěla,
do času ztichlých vod z ní kapal hvězdný čar,
kde v rakvi skleněné, jak svetic mrtvá těla,
mé mládí leželo v rubáši zhaslých jar.

Pel zrůžovělých snů mu zkvetl v líci ovál
a slz mých tvrdý skvost mu spjal se v diadém
na svěžích údů jas, jež balzamoval
jsem čistých vzpomínek svých vonným pokladem.

A teplo mrtvých vnaď, jež kynulo mi svěží
pod různým závojem, ježž dnů mých úsvit tkal,

žár dlouhých pohledů, jež zhaslé v duši leží,
a mrtvé polibky, jichž nežehl mě pal;

krev hroznů zahořklá, z níž nadšení jsem nesál,
a oheň objetí myšlenkou vychladlý,
déšť květův odváťých, jenž jednou v klín mi klesal,
však tknutím ruky mé umíral uvadlý;

žeh rozedněných zor, jenž tvář mi nezruměnil,
mdlý plamen rosných duh, jenž nezkoupal mě v chlad,
svit zašlý bílých dní, jež čas mi v noci změnil
jak noci jasný mír v den kalný beze vнад,

vše vzplálo v duši mé a v hudbě mrtvých přání
zaštkáním smrtelným se tráslo ozvěnou;
nad mládí mrtvolou jsem stanul v zadumání
jak milenec nad mrtvou dívkou svedenou.

ŽEH BÍLÝ SVĚTLA...

Žeh bílý světla v lampě mé duše jsi stáh,
že v agonii rudé krvácí do šera.
Pod zvlhlými klenbami dní jdu v myšlenkách
jak chodbami opuštěného kláštera,

kde o fresky stěn tříští se viny soumraku
a zapomenuté legendy v zčernalých rámech se tmí
jak okna prolomená v staletí zázraků
do zasmušilých horizontů Tajemství.

A v kouřících dálkách, kde zsinale mlhy se strou
nad arkýře paláců a v bulvárů ruch,
vítězný život zmítá se a kypí vířící hrou
v bizarních pěnách vášní a síly a tuh;

žen ohnivé pohledy jiskrami prší do žádostí těl,
spálená síla nervů pod lebkami tlí,
a v tisících ilusí jásoť a úzkost a žel
třese se na napjatých strunách Tajemství.

Žeh bílý světla v lampě mé duše jsi stáh,
že v agonii rudé krvácí do šera.
Pod zvlhlými klenbami dní jdu v myšlenkách
jak v kvílících melancholiích večera

a naslouchám hodinám Veliké Noci, bijícím tmou,
až s věží věčného Města v kovových slzách se schví
jak matutinum andělů v čekající duši mou
ráz hodiny mé poslední, angelus Tajemství.

PŘÁTELSTVÍ DUŠÍ

Nám v jediný refrén roztála romance mládí. V šer dnů
pohledy naše se líbaly jak v jediném objetí zachvění dvojí.
S rozkoší dýchal jsem vůni tvé krve a v zahradách snů
jak milenku u pějících vod má duše hledala tvoji.

K nám mluvila touha a vášeň, hrůza a síla a hřích
i zastřené tajemství zkamenělé přírody jedinou řečí;
má myšlenka s tvou měla na tváři jeden jiskřivý smích
i stejné stažení svalů a zblednutí bolestnou křečí.

A nádheru noci dušema dvěma jsem jímal a sál,
jemné fluidum hudby chytal jsem dvojí nervovou spleť,
a zázrak krásy, dvojím vězněný zrakem, v smutku mém hrál,
jak paprsek dvojitě broušeným sklem když rozzhaven sletí.

Dnů zetlelých mlho, jež házíš do duší rozklad i žel!
Neznámých moří mrtvých výpary žhoucí a solné,

v nichž vadnou aleje rozvitých nálad a žíravý pel
do květů na růžové zvlnění vůní se sráží a prolne!

Kdo rozložil slitá dvě světla? Kdo úsměv můj v tváři tvé zhas?
Kdo našemu hlasu dal cizí přízvuk, že smyje se s duší?
Kdo ochromil jemné chvění dotyku? A hodil tajemný kvas
do našeho vína, jenž jeho žehnutí opojné ruší?

Proč v sadě mém záhon tvých lilií léta vyprahl zmar?
Jak plovoucí ostrov urvaný z břehu mizíš mi v dáli.
Ve vůni vzpomínek mých zhořkl tvých esencí čar,
v němž hvězdy minulých nocí a záře mých úsvitů vtály.

A cizí mi touha tvá jak žena, z níž piješ rozkoš svých dnů.
Z mých očí již neřine příval tvých slzí v bratrském zdroji,
a jenom nad hroby minulých jar, na hřbitovech snů,
jak fantom milenky mrtvé má duše potkává tvoji.

TICHÁ BOLEST

Po černém koberci, jež k mému loži stínem
v šat vonný kašmíru Noc tkala kyprou vinou,
tys přišla, Milá má, a nalilas mi vínem
svých retů hořkou číši plnou.
Mé tělo projalas jak bledá záře divem,
v mých nervech hořelas jak umírání pocit,
a pohřben v loktech tvých, jak v chladném hrobě živém,
pod tíží polibků jsem unavený proci.

Ó vteřin propasti, jež dálkou let jsem měřil,
ó prchlá vůně jar na krůpěj vteřin slitá!
Snů našich záclonou se zážeh věčna šeril
jak den, jenž na východě svítá;
a k točným tajemství šlas ruku v ruce se mnou,

kde z lustrů zářivých do jisker, hran a faset
hrál zázrak Věčného, na nebes líchu temnou
jak zrní safírů a bílých ohňů naset.

Kdy sedlas k pianu, že po klávesů sněhu
tvá ruka chvěla se, na vlnách luny plání?
A pělás život můj, večerů mrtvých něhu,
romanci snův a odříkání?
Mých hodin spící sbor v tvé hudby náraz ožil,
jak zvonů stříbrných angelus roztál tichem
i píseň krve mé, již zhavým rytmem do žil
mi mládí vlévalo a skandovalo smíchem.

Bol tužeb spálených z tvých tónů kouřil v dýmu,
v kadencích rekvíí jak slzy v tvářích zasech
a v žeň mou uzrálou třás touhu k Nejvyššímu
jak rosu sladké many v klasech.

Mdlou vůni dýchal čas, když píseň tvá jím chvěla,
ve hrozny cizích vín se slila květem taktů,
a v dávných sluncích žár i noci hvězdná čela
v tvých rytmech shlížela se černém kataraktu.

Pak v tóny tajemné strun zvířením jsi sáhla,
až množstvím výchvěvů se vzňaly modrým jasem
na žhavou osnovu. Však oněmělá táhla
tvá hudba Neznámého hlasem
v mém sluchu smrtelném. Pod klenby ticha kanul
mé duše ztlumen pláč, a v mlčenlivém stesku
až v okna andělů jak obět' vůně vanul
žal budoucích mých dní a ozon příštích blesků.

VZPOMÍNKA

A. P.

Rytmem vašeho kroku a zmlženým rozechvěním hlasu
(v němž dřímou slova zapomenutá) vždy do žáru mi vzeplá
doutnající západ onoho dne a v zelenavém jasu
žene na mne oblaky vůní a mámivého tepla.

Po léta ve mně zrály ty vůně. A dnes, když je cítím,
otázka mrtvá a oněmlá se kouří z jich tlení,
myšlenky sladkost, jež příliš pozdě roztála žitím,
hořící olej odkvetlých oliv. A bránami snění

za noci pluji s vln písní, jež stříká pod vesel mých metrem,
a pod hvězd prostřenou mapou v dál zapadlou nesen,
a cítím, jak z ostrovů opuštěných do tváře dýchá mi větrem
mír cypřiší v květu, prohřátých stínů a planoucích vesen.

DEN VÝROČNÍ

Známá cesta, kterou jsem šel, se změnila v mých zracích.
Stromy vyrůstaly přede mnou z vyhaslého sněhu
jaksi jiné než jindy. V zelených svitech tlel západ,
hranice vyhaslá mrtvého dne, podivně smutný.

Ocelovým, svírajícím se kruhem úžil se obzor. Tma zrála.
Černá bratrstva lesů, zřel jsem, klekala k zemi
jak k choru modliteb za zemřelé. Příkrov nebe se nížil
nad mojí hlavou, jak stlačen a dolů vypjatý šerem.

A ticho se kouřilo z dálek, padalo s výší a příšerně slavné
dusilo kroky. Šeptem úcty třásl se hlas mé duše.
(Bylo něco mdlého ve vzduchu, jak jeho svěžest by vpila
žhavá žízeň rozžatých hromnic.)

Toť čas, z něž jindy s rozkoší tesknou jsem dýchal
dlouhé umírání barev a světél a naslouchal hudbě
blížících se stínů. Tajemný smysl mluvíval ke mně
z těsné blízkosti noci, oddech věčného snění.

Dnes úzkost mi ovála tváře. A dávno zapadlá léta
se zdvihla v mé duši. Dech vlastní zdál se mi cizí,
jak někdo by vedle mne kráčel neviditelný
a známým dotykem sevřel mi chvějící se ruku.

Oh, ano, Svatá! Tvá slavnost dnes v zahradách věčných!
Mši zádušní to pějí mé myšlenky, jak zvlněným chorem
v teplý pláč voskovic, kde rudá krev přetéká z číše
věčného světla v tvůj oltář, zastřený černě.

Van studený smrti dech záclonu stínů v okna mé duše,
modlitba rozjímavé samoty útrpně stiskla mi ruku:
neboť mých vzpomínek řasnaté závoje černé
jsou měkkým ložem, kde provždy vtiskla se forma
tvého mrtvého těla.

MODLITBA VEČERNÍ

Ó smrti živých těl, jíž noc se stává dnem,
svou šťávu tajemnou lej v moji teplou krev,
svou mdlobou smrtelnou mne spoutej v loži mém,
je měkká náruč tvá jak bílé lokty děv.
Ty vůni zázračná, z níž voní jiný svět,
můj zemský život ztaj a nadpozemský zvlň
a proseb žár a šleh, jenž spaluje mi ret
a v tváři rudý plá, mi v duši ztiš a splň!

V mých očích tmavou svítilnu se, svatá, schyl,
lej nový olej v ni a zapal poznání,

at' zraků paprskem zřím na tisíce mil
v šer mořských pralesů a výší rozplání;
jak krystal s krystalem se skládá v lůně skal,
jak květů pletivem se prýská barev jas,
jak život vzbouzí se, jenž v lůně hmoty spal,
v bytostí nekonečný květ a vír a kvas.

A silou zvýšenou můj obdař lidský sluch,
at' v rezonanční nástroj se mi promění,
jímž přelévání št'áv a vzrůstu skrytý ruch
jak hudby tajemné at' slyším vinění;
at' cítím rostlin puls i hudbu hvězdných drah,
paprsků světla lom a vzduchu ráz a šum,
motýlů tichý let a v duši hlubinách
myšlenek tajný vznik a zápas, vír a tlum.

Od mojí myšlenky odpoutej zemskou tíž,
at' světla rychlostí prostorem šlehá v let
nad moří zelenou a křišťálovou říš,
v hloub sopek vyhaslých i v země žhavý střed;
v noc věčnou propastí at' bleskem zaletím,
kde z zřidel ohnivých se žhavý tryská var,
do jeskyň plačících, jichž slzy staletím
v sen tuhnou kamenný pod baldachýnů tvar.

A v točen dlouhou noc, kde věčný led a sních
na skalách křišťálu polární záři plá,
i v jihu smavý kraj, kde odalisek smích
v zahradách sultánů jak hudba vře a vlá,
nad vřavu národů a pouští němý stesk,
kde rytmem zesláblým umírá žití tep,
nad černé pralesy a horských štítů lesk,
nad zeleň prérií a zádumčivou step.

At' všecko obsáhnu, všech cíle drah a cest,
co vidím žít a mřít a růst a kvést a zrát,
sil živých věčný kruh, jenž konstelace hvězd
v své síti navléká a řídí vzlet a pád,
jenž trpí v duši nám a voní v lilii
a modrým plamenem nad bažinou se stkví:
at' douškem jediným já žízniv opiji
na březích věčnosti se vínem Tajemství.

V mé tělo pronikni a v každý nerv a sval
se z tajných zdrojů svých mi rozlej balzámem,
jak láva vytryskni a hoř a teč a pal
v rozkoši šílených vzplanutí neznámém;
až smolnou pochodní žádostí žhavý dech
na popel dohoří tajemným ohněm tvým,
tu dechni v čelo mé a usnouti mne nech
v sen věčný, poslední, z něhož se nevzbudím.

PODZIMNÍ VEČER

Do vzduchu prohřátého hltavě se saje
šedivý příval soumraku a z ohně šlehá
krvavý reflex pokojem. V mé duši taje
stlumená hudba snův a zádumčivá něha.

Nad pusté hřbitovy své stíny mlha hází,
jak slabý náčrtek ční kříže z šeré kresby;
a v lampách chrámových zář věčných světél vzchází
na zrudlé fresky zdí a na oltářní řezby.

Do moře šedých vin se pásy lesů noří
a proudy černých vod se zhustlé ke dnu níží;
zpěv panen klášterních se viní z oratoří
a k ložím nemocných se těžký spánek blíží.

Na mramor plačící se slzná rosa sedá;
do plášťů šedivých se kostry stromů choulí;
nad zemí obloha jak těžká klenba šedá
a v kámen tesaná se zdvihá dutou koulí.

Do prázdna vtéká čas a chví se noční stíny.
U černých moří prostoru se strhly hráze.
Vystříkla hustá pěna tmy a do hlubiny
zem pohlcená sesmykla se na své dráze.

A z obřích dimensí do temna pohroužených
jak tisícerych křídel vnímám šum a vání;
v něm slyším jásot duší smrtí vykoupených
a nově narozených úpěnlivé lkání.

APOSTROFA PODZIMNÍ

Dny jasné, říjnové, v nichž září azur čistý
a s větví bronzových se nítí rudé listy,
jež sváty ostrým vanem podzimního dechu
se stkví jak vyráženy ze zlatého plechu!
Ve vaší vůni chladné cítím tát a sálat
dech jiter zemřelých a dávno mrtvých nálad,
blesk žlutých polední, kdy slunce žhavý oddech
na šťávu sládnoucí se srážel v zralých plodech,
a duše vonných večerů, jež uhořely
v purpurových ohních západu. Z vás oněmělý
sbor ptáků odletlých mi kvílí, jásá, zpívá
orchestrem tónů. Ve vás mísí se a splývá
sen květův uvadlých, šum pokosených klasů,
svit zhaslých barev, smytých nuancí a jasů,
let mrtvých motýlův a kolotavé vření
tisíců zhaslých životů ve zlaté lázni denní!

Sil tajemných, když v mír a v sen a v klid se sepnou,
jste zesláblou a zmírající tepnou!

Dny jasné, podzimní, v nichž září azur čistý
a s větví bronzových se nítí rudé listy,
jež sváty ostrým vanem podzimního dechu
se stkví jak vyrážený ze zlatého plechu!
Svůj rozestřete lesk a plajte v chladný říjen
svou září karmínův a minií a sien
a rozlévejte smrt, jež proudem deště kane
vám z třpytných paprsků jak z číše vytepané
ze studeného kovu! Vaše vůně těžká
jak otrávený plyn v mé duši na dně mešká,
a barev, květů, žití velkou agonii
ze vzduchu vašeho jak hořký nápoj piji!

SIESTA

Sen modří šedivých ve stínech sněhu ožil,
však záře usnula ve zrůžovělých žlutích;
ve štolách světla vzduch se v ztuhlých vrstvách složil
a sípot os, jímž kvílí kola větrův, utich.

Klid bílých linií se tiše krajem snoval
v šat slabě vzdušných ploch a lesů mrtvých ladem;
let ptáků v azuru čar sítě nerýsoval,
dech živých nesrážel se v bílou páru chladem,

jen Velká Myšlenka jak oblak táhla nivou,
hrou stínů mluvila, snem světél, hlasem ticha,
sil sepětím a dominantou zádumčivou,
jež z hudby sněžných vln do lidských duší dýchá.

BŘEZEN

Děšť světla krvavý ze slunce ohněm prýštil,
šer věčný prostoru pil jeho nektar lačen;
do modří brunátných se na východě tříštil.
a v žhavých úlomech plál štěrbinami mračen.

Dech vlhký vytryskoval z němých rozloh plání
a z boků čerstvých brázd do vzduchu vůni mísil,
vod studený zněl smích a v ozvěn tiché štkání
jak oživený puls se svěžím rytmem křísil.

A v zemi navlhle a zapařené mízou
dnů příštích dřímal svět, šleh barev, sil a jasů,
trav šumné království a s atlasovou řízou
sbor teskných lilií a plavé zlato klasů;

mdlý oddech šeříkův i loubí modré stíny,
v nichž jednou bílý žár ve žhavém písku usne,
a libel malachit kroužících nad lekníny
ve vlhku teplých par a v lázni vůní dusné;

na květech akátů zor zrůžovělý pocel,
jenž zemi zažehne a rozleje se nachem
v těl brouků tvrdý kov jak v zakalenou ocel
a v křídla motýlů jak jemných barviv prachem;

tep žhavých žádostí, jenž viny žití vzruší
a prškou jasmínů se v záhon citů slije,
i písňě básníků, jimž analyza v duši
snů svěží akvarel svým chladným deštěm smyje.

VĚZEŇ

V tvých zracích, Nejatá, jsem marně duši koupal,
jak temný oblak mlh nad kraje šíří zaleh:
kouř vlastních myšlenek mi z tvojich vůní stoupal,
a vlastní krve vzdech jsem cítil ve tvých žalech.

Mé srdce třásl se, když k tvému jsem se chýlil,
šer vlastních ilusí jsem z tebe barvou vysál,
a vlastní duše hlas z tvých modliteb mi kvílil,
když na svém oltáři mi otevřelas misál.

Ros masné bohatství, jež bílý požár žehne
a v slzách oslnivých na řadrech květů pálí,
i výheň západů, jež teplou krví šlehne,
jak z poraněných žil by stříkala ti dálí,

mlh hábit kající nad nahotou tvých plání
a dusot černých dní, jež slyším z dálky cválat,
tvých stromů němý žal a smutek odkvétání
i třesoucí hlas vod a noci teskných nálad

z mé krve vyrostly. Mým snem jsou barvy žhoucí,
když z hlubin umdlených se zdviháš, smutná, jarem.
Nad výhni duše své do skelné hmoty vroucí
jsem smáčel píšťalu a vydechl tě tvarem.

A v teskném nadšení když vzlétám osvobozen
z tvých loktů vysněných, i tu se zpíjím vínem,
na vlastních vinicích jež uzrálo mi v hrozen,
mou krví zahořklé a mrtvých dnů mých stínem.

Svůj hrad jsem vystavěl na mračné výši spádné,
šer vlhkých katakomb se v jeho skály vrývá,
a v klenbách plačících, kde žal a ticho vládne,
za živa zazděná má píseň noci zpívá.

Čas lije se prškou mrtvého listí, jež slétla
se stromu tvého. Ó, rci, zda duší se vesním
v duh krásu, jež leží v hrobě bílého světla
jak spící sonata zvuků v mlčení lesním?

V dech kamenných květů, jež jednou dýchaly něhu
na ostrovech propadlých v modrá zrcadla moří,
když zem ještě teplá se třásla v panenském žehu
pod úrodným objetím bílých nocí a zoří,

a z uhelných lesů kouřila hrůza a sála
se tajemným fermentem v krvi mladistvých rubín,
z hvězd problémů skvoucích jak signál výstražný plála
tmou nedávno nalitých zraků a do duší hlubin?

Bod oživlý prachu, zvířený cyklonem věků,
jsem bílý stvol trávy, dušený prérií žití,
a ze stromu tvého slzami horkými teku
jak z rozsedlin kůry guma, jež opálem svítí.

Svůj žal jsem položil na stůl tvůj obětní,
ó Teskná v záři hvězd a v světél písni ranní,
jež tiskneš v tajemství svůj prsten pečetní,
paprsků stlumených a spících zvuků paní!
V květ snění uvadlý tvůj soucit rosou dých
a v lože vlhké sleť mi,
když v němé bolesti jsem poklad hodin tvých
jak černé krystaly ti vylamoval ze tmy.

Když střel se blankyt můj mlhami zatížen
nad smutkem neznámých a nepřístupných moří
a sbor mých nadějí, jak zástup bledých žen,
kol mého lože stál a plakal v tichém hoří,

ze zahrad věčných jar když úsměv vál mi v tvář
jak hudba stínů v sadech
a život můj se třás, jak v jeho zrudlou zář
z bran otevřených Tajemství by průvan zadech.

Když náraz věčných sil mou duší zpěněn vřel
hnán tíhou zničení a galvanismem bolu,
jenž mlnem žíravým se střebe v život těl
a zemi obíhá od pólu krouže k pólu,
v žeh jisker prokmitá se v řasách jemných cev,
do uzlů žil se slívá
a pulsem zrychleným na žhavou tepe krev
a škálou bolestí po strunách nervů splývá.

A v tichu dráždivém když v němém zápase
vln jemným přílivem narážel v bytost moji,
jak chvění magnetické jehly v kompase
mou duši zastavil a k svému táhl zdroji.
A sklíčen tušením, jež úzkost provází
a v těžký soumrak šíří,
proud jeho cítil jsem, jak v krev mi přechází
a k pólům Tajemství mi žití jehlou míří.

MOTIV Z BEETHOVENA

To z dálky staletí van tichý v tvář mi nedých,
tvých tónů byl to hlas pod okny duše mé,
jenž na mne volal: Pojď, a v svitu září bledých
a v zlatém dešti hvězd se koupat budeme.

Spí vůně v zahradách a blankyt na jezerech,
zor příštích andante do poupat zavřel květ,
spí písňe v teple hnízd a v dalek pološerech
vír barev zpěněný kles ke dnu tich a šed.

Par oddech stříbrný nad zemi závoj potáh
do světla zasnován jak z vláken asbestu,
a v černých táborech žal lesů na samotách
do mechu v umdleném si lehl šelestu.

Tma kleneb závratná nad lustry hvězd se vznesla,
pel prachu kosmický, z ní tichá padá tíž
nad šíří prostorů, kde v dálkách šumí vesla
odplulých staletí. Ó pověz, necítíš,

jak noci narkosou dech unaven se úží?
A lehký šumot snů jak letěl kolem nás
a úsměv jasmínů a bázlivý dech růží
do vání křídel svých ze svého šatu třás?

Vzpomínek červenec jak v duše žár ti vzrůstá,
zdroj zadržných sil ti bije v stěny cev,
žeh prudký polibků ti zapaluje ústa
a světlem narudlým ti v žilách svítí krev?

Že pigment zřítelnic ti vnitřní požár prožih,
stín, řetěz kroků tvých, ti rozlomil a sňal
a v duše komnatách na myšlenky tvé ložích
mou spoután hypnosou se položil tvůj žal?

A cítíš Jeho dech, jak z mlží Mléčné dráhy
na rosu stříbrnou se v hvězdný sráží luh,
a touha po smrti, jak příliv sladké vláhy,
a rozkoš vítězná a černé víno tuh,

na nader úbělích jak spočinutí měkká,
a nahých ramen dvou jak chtivé sepětí
v tvou bytost pohnutou a opojenou stéká
ve smyslů umdleném a těžkém zajetí?

Pojď, olej tónů svých jsem nalil v lampy krystal,
z kamenů svítících jsem sklenul kryptu tvou
a z květů zázračných jsem měkký polštář schystal,
kde v řasy vůní mdlých dáš hlavu zemdlenu.

Pojď, slyšíš zvony mé? Než v procitnutí chladné
žal kouzlem uspaný ti v duši ožije,
má píseň pohřební ti sladká na rty padne
a v jednom pocelu tvé žití vypije.

A jitro věčných dní až vzplá ti zruměněné
(děšť růží ohnivých), tu bude se ti zdát,
jak kdybys v ložnici měl okno otevřené
a ranních písní mír tě ovál ze zahrad.

AGÓNIE TOUHY

Zda v pánvích západů vyhasly hořících jantarů víry,
zlat zelený var na popel spálených duh,
a půlnocí svit, jenž modrými parami síry
mlh závoje bílí a hází na zčernalý luh?

Dnes barev necítím dechu, jenž éterný prýští
do duší, jak vůně, jíž dýchá tajemství sad:
spí v nervech ruky mé tvarů vlnění příští
a síla, jež tká jim z předených paprsků šat.

Má touha žízněním nadzemských květů a forem
dnes umírá, ve zracích sluncí neznámých zář,
a s voskovic světly táhnou mé myšlenky sborem
a obnášejí jí horečně vznícenou tvář.

NÁVRAT

Má duše se vrátila z kvetoucích zahrad a měla
dech noci třpytný na nádheře údů. Růžovým zlatem
zor navlhly vějíř ovál jí vlasy a z jejího těla
jak lilií nesmělý pozdrav se vůně lila jí šatem,

jenž utkán byl ze snění soumraků. Stlumené přívaly světla
(hvězd oblaky bílé tak za nocí červnových sněží)
se prolévaly jí z očí, a na tváři v úsměvech kvetla
jí růžová radost a se rtů jí padala čistá a svěží

jak procitnutí stříbrných strun. Ó Zář
a Šerení bytosti mé! Ty paprsku věčného chvění!
Znám rozkoš těch kvetoucích zahrad, kde bledost tvých tváří
(ó vynucené polibky dní!) na růže se mění,

znám tavená zlata, jež ve vlasech hasnou ti v žáru,
a nocí tvých závratný mír, jak oddech a vanutí křídel,
i zapovězený půvab těch lázní, kde v stříbrnou páru
jsi vystoupila zmladlá a vonná jak z pěny růžových mýdel.

Ó proč jsi se vrátila? V krajiny spálenou tíží,
kde jak z ložisek hašených vápen zdvihá se mlha
a květy umírají pod krystaly solí a níží
se zlomené v tlející zemi? Ó viz, na hřbitovech zvlhá

jak v narudlém pláči i náhrobní mramor. A setmělou stepí
před blížící se bouří i ticho úzkostně zalká.

A ty jsi se vrátila! Do věčného šera, kde úsměv tvůj lepší
ti uhasne v tváři, zbělí ti na rtech a únavná dálka

těch zahrad, odkud jsi přišla, ti slzami v zraky se velne,
Samota, přadlena němá, ve vychladlé síni sedne ti k boku
a v tváře tvé, blednoucí, ponoří zraky své ztuhlé a skelné,
v nichž dříme tajemství posledních snů. Až v šedivém toku

noc lítostné touhy stiskne ti prsa, smutek věcí a času,
dní, které nastanou, bolestné šerení prvé,
a vztyčená vášní, schvácená něhou (ó smutná!) na místě jasu
pít budeš jen brutální rozkoš z nečisté číše mé krve.

Z VĚČNÝCH DÁLEK...

Z věčných dálek v duši mi zpívá
píseň monotonní,
spodní oktáva zádumčivá
mé klaviatury jí zvoní.

Na rty ve smíchu mi vtéká
třísla jak chuť do vína mého,
slzy nahořklé mléka
ze stvolu přelomeného.

Vzpomínek rytmický ovan,
v žádostí bachantických tancích,
stesek její doznívá začarován
v resonancích.

V rozkoši krví mou se pění
a na samotách
v dlouhá adagia polosnění
v pochmurných notách

mi vzrůstá. Paprsků umdlených mírem
neusíná,
jak oblaky hmyzů kovovým vírem
v černé klenby svých zvuků mne spíná

a vysává. Ó dálky a noci,
mdloby a sny! Kam nelnou

se její tóny? A jakou mocí
zničím ji v sobě, nezničitelnou?

Ve zpovědnících a před oltáři,
v hrobových tiších biblioték
studeným křídlem v tváři
vane mi její dotek,

v mé barvy se olejem slívá,
z křídel mých inspirac zvoní,
v žalu mém výsměšně zpívá
věčná a monotonní

a na žhavých plotnách mého žití
v pěnivém klokotá varu
nápojem smrti mé, z nějž budu píti
Mysterium zmaru.

NÁVŠTĚVA

Řekl jsem: Sestro, jež září vyhaslých sluncí máš ve zraku,
prodlí a studenou ruku svou mi (bych zahřál ji) ponech.
Byl večer, a něco teskně minulého vonělo v soumraku
a plakalo kovovým zaštkáním v zvonech.

I uviděl jsem ji, duši svou, zardělou mladosti záchvěvem,
jak vystoupila jednou do šedivé mlhy svítání mého:
zapomenuté dítě, jež před bouří hraje si s úsměvem
na prahu domu uzamčeného.

V závoji bílém a veselou, jak družičku v průvodu pohřebním,
a šťastnou, jak v domě, kde oheň vypukl v noci, dech spících,
panenskou nevěstu v modlitbách přede dnem svatebním
nad loži umírajících.

Dechla mi do tváří, jak vůně odkvetlých růží když zavane
ze vzdálených zahrad a na rtech usládne v pocel,
a záclony záře východní, z nejčistších paprsků utkané,
mým nemocným touhám zavěšovala do cel.

SNAD POTOM...

Tu hudbu mi nalej v akordů křišťálnou čiš,
kde z tónů zvětralých] jisker se zdvihá mámivá tíž
jak výpar z nejhlubších sklepení duše, kde v stínech
zrá výčitek oheň ve vzpomínek kvasících vínech.

Na úpatí pohoří Smrti, kde v ledovců závratný spád
se smývá Věčnosti příval, chci umdlený spát
a ilusi dní, klam krve a šero vlastního žití
jak dusivý sen, jenž na prsa kleká, chci snít.

A probuzen lítostí duší svou povstat, za tisíce jar
pod zestárlým sluncem až blankytu vyhasne žár
a k vychladlé zemi jak uhelný milíř, zetlelý v kouři,
se zřítí udušen život pod nánosem věků a bouří.

Snad potom, v žal posledních soumraků, vzpomenu zpět
na světla vyhaslých lilií a západů krvavý květ,
na hudbu pěnicích vod, jak v stlumeném zachvění citer
v ruch růžových slavností zvonila za vyhaslých jiter,

a v zelených niv na zářivé průvody slunečních dní,
jak v triumfech táhly, v jáсотu barev a v šelestu žní
pod rozpjaté stany čekajících nocí, z nichž lila se jednou
na hlavy dávných národů vůně. A procitlé zvednou

se písňe bývalých tužeb, pohledů doznělý smích
a rozkoší žár, jímž dýchal těl vonný a chvicí se sních,

a z dýmu vyhaslých věků a ve tmy zapadlých vodopádech
snad s lítostí ucítím vlastního života teplo a vůni a zádech.

POHLED SMRTI

U hlav lože a v soumracích tušení mnohokrát, vím,
pohled můj zhasínal před vítězným pohledem tvým.

V mém slabost a touha, smích ocele blyštící v tvém,
a v jeho zrcadle myšlenku vlastní uviděl jsem.

Šla bledá a zmatená v dálku zavátých, neznámých Měst
do šera a polárních nocí němou únavou cest.

Úzkost nejistoty tuhla jí v tvář a věčných prostorů chlad
na zmučené údy spínal jí, umdlené, kovový šat.

V záhyby mizících tvarů mlhami ze zraků tvých
jak z květu mystického stromu stříasal se přívalem sních

a houstl a temněl, zář do sebe vpíjel a šlehal a vál,
na ranách mé myšlenky jak v narudlých plamenech tál.

U hlav lože a v soumracích tušení mnohokrát, vím,
pohled můj zhasínal před utkvělým pohledem tvým.

Jak somnambul svedený z lože, bledý, spoután a něm
pod hypnosou Nepoznaného jdu se svým snem

a přede mnou chví se, v umdlených rukou mých dní,
zraky tvými rozžatá světla pohřebních pochodní.

VŮNĚ ZAHRAD MÉ DUŠE...

Vůně zahrad mé duše,
ve mdloby teplých vlnách mi nalité po znavených tvářích,
vůně zdvihlé se záhonů přikrytých tisícem nocí!

Houstnete v zrychlené výdechy kolébajících se kadidelnic
(příšerné kaktusy dýmu vyrostlé ze žhavého zrní)
za přidušeného zvonění řetězů stříbrných
při smuteční mši pontifikální.

Zapařená vanutí rašelinišť a tlejících mechů
nad slehlými vrstvami popela uloženého staletími,
vůně bývalých nálad, zkácených lesů a jar, která zhasla!
Lázně mlhy otrávené nad vodami nepohnutými
v krajině umírajících vegetací
a v smrtelné žízni bílých úpalů letních,
jež vypily stříbrnou rosu z kalichů odbarvených žářem
a vysály průzračnou vláhu rozlitých stínů!

Jste vůněmi zavřených komnat,
kde na provlhlém loži
ve mdlobách léčivých esenci a v šeru spuštěných záclon
(zatím co život zpívá pod okny v poledním hlaholu zvonů
a v opojení slunečních září)
svou hlavu boří do měkkých polštářů snění
má vzpomínka bdící.

Z vás cítím nářek uschlých ratolestí jasmínových,
jež položila bílá, chvějící se ruka
do knihy modlitební.

Vůni zetlelých listů, kde se smytého písma
kouří se křečovitě modlitby vášně,
jež rozněcovaly oheň ve zracích dávno vyhaslých.

Vůni pokojů v otcovském domě prodaném cizinci
a výčitku, jež dýchá ze záhybů tlícího šatu mé matky,
modlíci se za mne mezi Svatými.

Vůni rozžehlaných hromnic za nářekajících nocí,
sepjatých ve fialové řetězy blesků,
a vůni kouřící z černého knotu uhaslé svíce,
jíž byla obnášena tvář umírajícího.

Úsměv uvadlých fial,
jichž neutrhla pro mne milující ruka
a nepodala mi v den mého narození.
Vůni neznámých květů, jež prýští v jediném rytmu
se štkáním vodotrysků
v modravém zátiší zamčených parků (ó milující!)
kam abych vkročil, nikdo mi nepodal klíčů.
Vůni rozpuštěných vlasů a bělostných rozchvění těla,
z něhož do cizích dní lilo se opojení hvězdami pršících nocí,
které se pro mne nezešerily.

Vůně zahrad mé duše,
vůně zdvihlé ze zákonů přikrytých tisícem nocí!

Vůně palmových hájů a stepí rozkvetlých lilií,
nápoji sládnoucích ve chvílích dohořívajících soumraků,
na zpoceně čelo vlídné zavanutí stydnoucího dechu
od břehu mlčících řek, jež ústí do zálivů Smrti!
Ó, pozdravení letící větrem ze vzdálených oás,
hřmící hymno vodopádů neviditelných
za modravým pohořím země zaslíbené!

Ó, vůně nepřístupných ostrovů za odvátnými mlhami světla, barev a tvarů!
Pod vašimi oblaky táhly se sbory mých zemřelých snů
jak procesí unavených poutníků k zázračným zřídům
na posvěcených pahorcích a ke katedrálám!

Dýchaly jste na mne životem těch podivných květů,
jež zavřeny slunci otvírají se slavnému mlčení hvězd:
ve chvílích bolestného mrazení nad nevyslovenými výkřiky písně!
nad posečenou a zežloutlou úrodou odkvetlé touhy!
z mystických věnců modliteb u loží ustlaných naposled!
v zelených soumracích mdloby, které mne objaly v chrámě!
v umdleném klesnutí rozpjaté náruče po usměvavém stínu!
když nepřátelská duše vyšla mi naproti z milovaných zraků!
když čekal jsem marně, až pokvete červánků zlato v polárních nocích
a vychladlou zádumčivé resonance, z nichž nízkým kouřem se valí
žal Minulosti a úzkost Nepoznaného.

ZAPOMENUTÍ

Den modravý zarděl se lichotivým smíchem a vzplál,
hra jisker se radostně třásla a stříkala v sněhu,
dech sladký jak prchavý olej ve vzduchu voněl a tál
a v krvi mi hořel vířil.

Po tvářích bolesti rozlil se úsměv a mír,
chor pohřebních písní se roztál v milostnou něhu
a házel jásavá echa, jak plesáním zvonů a lyr
by svátek světily dálky.

Byl jiného žití to reflex a v duši mi šleh
jak dávný azur, před staletími jenž svítil?
Či procitla rozkoš v mé krvi a onoho večera dech
před svatební nocí mé matky?

To z břehů Mlčení vítr mým osením táh,
v něm třesení neviditelných křídlech jsem cítil,
a anděl mé myšlenky, jak v Gethsemane na modlitbách,
číš tajemné útěchy nalil.

ZNAMENÍ DUŠE

Mystické znamení duše, setkání spřízněných paprsků dvou,
tvůj úsměv, umdlený, zemřel dávno před smrtí tvou;
jsou rytmy zádumčivých písní, jež po léta v duši mi zní,
a úsměv tvůj, svatá, uhasne jen se zářením teskným mých dní.

Tvůj úsměv! V něm smutek a rozkoš se zlíbaly v omlazující žeh,
na cestu tvých pohledů lilie házel a tušení vonný dech
z něj sálal, duše zardíval touhou a světla jak jiskřivý pel
v slov tajemném šeru a v myšlenek pohroužených stínech se chvěl.

Nikdy nezřel jsem ženy, jíž z tváří svítil by úsměv jak z tvých,
a kdybych ji uzřel, květen bolestné lásky v má okna by dých,
z něj přijal bych úzkost tvé duše, bloudící v neznámou dál,
jak otráven sladkostí polibku, jež bych se utrhnout bál.

LÍTOST

Mám v duši lítost spoutaného v loži,
když vítězné volání zvonů třese se s nejvyšší věže,
(oltáře k Božímu Tělu postavil s liliemi
a v stříbrných svícnech dal kvěsti chorobnému prosvítání plamenů
v požárech slunce),
kroky davů když dusí se v zelených kobercích kvítí
a v zlomených rytmech se třesou z vonného rákosí
s teplými výdechy vod,
pozdravení zahrad když svítí z věnců družiček
a díky života když plují plachtami vzdutými slavně po vlnění dýmů
v chorál Tajemství Nejvyššího.

Mám v duši lítost zchudlého vládce nesmírných rozloh,
když unaven žitím slyší praskání klasů na úbočích niv:
chumáče stříbrných jehel, přesýpaných větrem,

třpytivá mračna bizarních hmyzů, usedlých ve zvonivých stvolech,
večery unavené vůněmi, odpočívajících na vinicích;
svou hranu on slyší z řinčení kos, pohřební písně z výkřiku síly;
či bude úroda zrní, kde v lesklých šupinách ztuhly paprsky dní
a v černavých hroznech krev země?

Kdo nadýchal mrazem v má okna a zamlžil čisté zpívání barev?

V bílých sálech nad mým pokojem zaplanou večerní lustry,
zrcadla s úsměvem vrátí radostná zardění tváří,
studená skla se rozzhavi sněhem vlhnoucích nader,
vzduch zahoustne výkřiky smíchů a vůní.
Rytmičné údery tance!

Mám v duši lítost vězně v den slavností májových,
lítost milence u dveří chrámů v den zasnoubení,
lítost vypovězeného v hučení děl, jež vítá koráby
s prapory rozhněvané dálky,
lítost vysíleného hledání snů za prvním zamořením úsvitů,
lítost pohledů unavených marným čekáním před odjezdem,
lítost vadnoucích tváří, které se nezarděly políbením,
lítost cizince, dojatého naivním obejmutím vánoční písně,
lítost hudebního nástroje zavěšeného nad ložem mrtvého mistra,
lítost květin, kterých nikdo neutrl a neobětoval ve vázách na oltáře,
lítost světla, které dohořelo v lampě osamělé
a jehož nikdo nepostavil do ložnice milujících.

Hodiny mé minulosti odešly ode mne a já jim nenatrhál kvítí,
dni přicházely důvěrně a já jich neozdobil růžemi
a nenažal jsem jim zrajících paprsků,
nastala doba soumraků, vítr Neznámého se zdvíhá v alejích
a ani jedna veselá píseň nezní mi z dálky.

VONNÉ SOUMRAKY

Z oltářů Věčného až na obzor
sloup ohnivý se prochví éterem,
a z hasnoucího uhlí žhavých hor
se zdvihne soumrak v tichu nádherném,

kouř zchladlých paprsků svých proleje
nad unavená rozestření lích
a v balzamických slzách oleje
utiší rány květů krvavých,

nad hříchem země stíny přikryje,
otevře hvězdná okna Tajemnu
a hrubou šťávu barev vypije
a přelije ji, čistou, v kraje snu,

mou duši v teplých vlnách prostře se
v květ fosforeskující rozvitou,
cel unavenou tkání otřese
a hořkou jejich vůní složitou.

Z ní vstane úsměv ranních záření,
když k mému loži chvěl se, zádumčiv,
pohřebních zvonů těžké vlnění
nad modrou dálkou nepřístupných niv,

den únavy, jenž bílým ohněm práh
a rozkoš síly vypil žárem svým,
čas tajemný, jenž krajem žití táh
a dýchal hodin rytmem umdleným,

dech vůní cizích zahrad nasycen
a zráním cizí setby u mých cest,
zrak lásky v cizích nocích zanícen
a cizí štěstí v odpovědi hvězd,

zpěv marné touhy hlaholící v snech
na zlatých strunách příštích úsvitů,
kde v moři vůní nových sluncí žeh
plá modrým květem nových blankytů.

SLAVNÝ SMUTEK

Okamžiky slavného smutku dýchal jsem z atmosfér Tušení,
když paprsky Věčného prot'aly teskný sen,
jenž mlhami kouří se v mé duši z tajemství věcí.

Tenkrát opojení nekonečných jar sálalo z kalichů květů,
záření nespočetných dní zpívalo v narážení bílého světla,
tisíce neznámých nocí přšelo zlatými lijavci hvězd.
Staleté hymny budoucích lesů šuměly v korunách stromů
a bohatství nekonečných žní vlnilo se ve vlhkém výdechu země.

Ze zraků milenců lila se rozkoš a smutek nesčíslných bytostí,
plamenné požáry příští touhy hořely v ruměncích tváří,
vé vášnivém vlnění slov třáslo se pohnutí nezrozených davů
a v modlitbách věčná úzkost budoucí nejistoty,
ubitá pýcha myšlenky blednoucí před utkvělými pohledy Jeho.

V těch chvílích smutek můj byl jediným vzednutím věčného smutku
rozlitého staletími, zaplavujícího národy, zmítajícího vlnami duší,
rozžhaveného v ohnivé brázdy fosforeskujících vln
pod němými klenbami nocí,
z nichž výkřiky otázek vracejí se echem vysíleným dálkou
bez odpovědi.

UMĚNÍ

Ó teskný hřbitove, kde duše Velkých sní
a v hroby staletí obr skvoucích stínů vchází,
žár ohňů mystických jak zážeh polární
ti k branám reflex hází!

Tvých jasů somnambul se blížím ve tvůj sad,
kam prolévá se noc jak záliv černých moří
na mrtvých květů luh, jenž v modrých září šat
jak siný fosfor hoří.

Slov němých výchvěje, dým vášní vyhaslých
v žal tvého mlčení čas napjal přízi šerou;
vzdech mrtvých zástupů ti těžký stoupá z lích
a tlí tvou atmosférou.

Ó Věčný, rei, zda smím, kde chrám Tvůj z kovu ční
nad městem mramoru, své krve touhou nečist,
při malém oltáři pod klenbou poboční
Ti mši svou tichou přečíst?

Do vína extasí života máčet chléb
na stole obětním, jenž posvěcené kryje
pod snů mých růžemi a světly modliteb
Tvých mrtvých relikvie?

Zda v zlato kalicha, mých rukou slabých tíž,
krev svoji zázračnou dá těla Tvého hrozen,
a světlem andělů zda zrak můj roznítíš,
jenž k pološeru zrozen?

Na hranicích svých dní Ti volám: muč a pal
a v bolů žalárních mi tvář mou vyběl na sních:
já v díků kadidlo do vůní spálím žal
Ti ohněm rytmů v básních!

A pěnu rozkoše, již hází lásky var,
na purpur koberců Ti v bílé kvítí nastru
i blaho dívčích těl, kde v ňader lita tvar
spí vůně v alabastru.

Svou duši v žhavý sloup vysálám do nebes
a v rakev síly své jak v cín se složím ke snu,
až křečí Tajemství jak poražený kněz
u oltářů Tvých klesnu.